

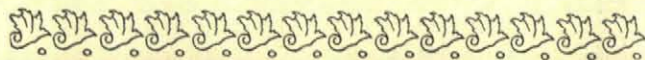
ook de musschen en winterkoninkjes zijn nu al druk aan 't broeden en kunnen spoedig jongen hebben. Wie zijn morieljes zelf zoekt, kan daarbij menig lijsternest of roodborstwoning te zien krijgen. De tijd is nu gekomen, dat gij het pad niet moogt verlaten, om bosch of weide te betreden zonder te denken aan de mogelijkheid van nestelende vogels. Denk altijd daaraan, dan zult ge ze bijtijds ontdekken en nimmer de smartelijke ervaring opdoen van onverwachts een legsel fijne eitjes of een broedsel van hulpeloze kalé jongen te vertrappen of te beschadigen.

Nu is het voor voorstanders van vogelbescherming de goede tijd, om wat anders te doen dan hun naaste te veroordeelen, die een aigrette op haar hoed draagt. Wie het goed meent met vogels en kinderen moet nu vrede sluiten met den meest beruchten nestjes-uthaler van het dorp, met hem en nog een paar belangstellende kinderen uit eierzoeken gaan en de zaak zoo arrangeeren, dat de nesten en eieren ongestoord blijven en dat uit een Saulus een Paulus wordt. Wie erin slaagt, moet het ons eens vertellen.

In de weiden komt nu de heerlijke opeenvolging: dotterbloem, pinksterbloem, paardebloem, boterbloem, zuring en in de tweede helft van de maand beginnen de grassen te komen met de beide reukgrassen en de aardige vossenstaart. Ga eens op die grasfamilie letten: zij is lang zoo lastig niet, als zij lijkt en mooi boven alle beschrijving. Maar mooier nog dan de weide is het bosch met al de mooie en fijne bloemen, die zoo weggelopen lijken uit een sprookje: Aaronskelk, klaverzuring, anemoon, Corydalis, adoxa, majanthemum.

Je moet in dezen tijd van 't jaar de natuurliefhebbers eens zien; de echte. Ze loopen in hun verschoten kleeren zoo rustig over de wereld heen, met groote blinkende oogen en een hoogmoedig gezicht, net of ze allemaal Engelsch kennen en bij Emerson gelezen hebben: „Give me health and a day and I will make the pomp of emperors ridiculous”.

JAC. P. TH.

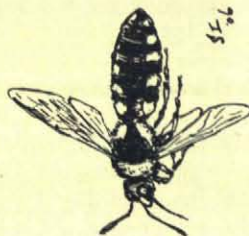

ENTOMOLOGISCHE WANDELINGEN.

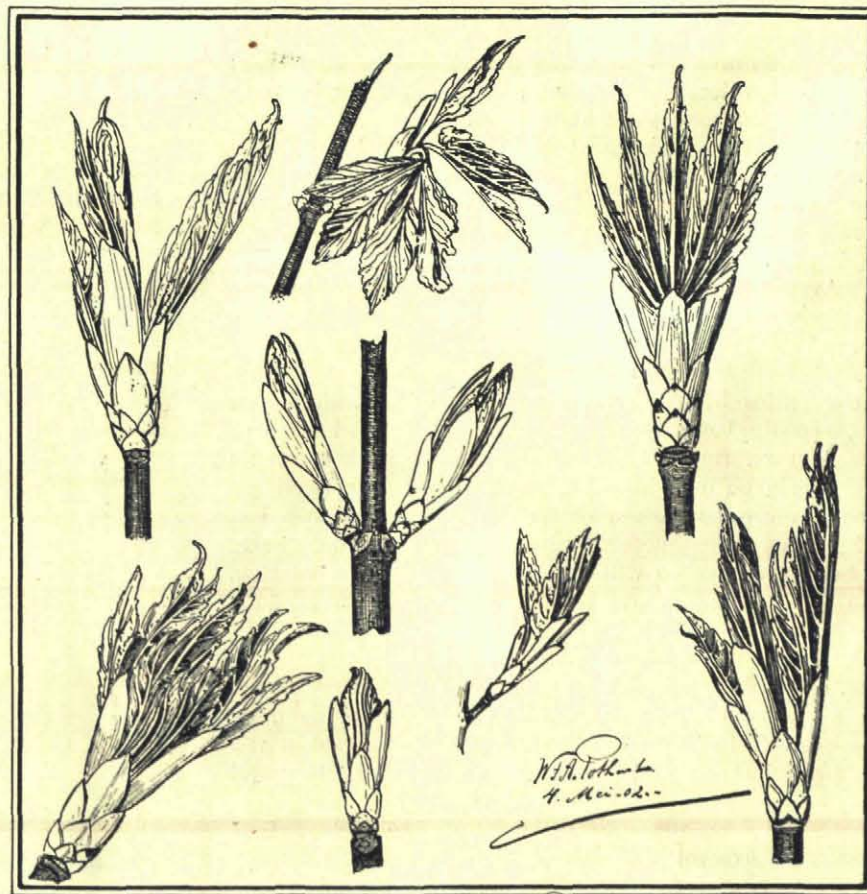
Het is een zonnige Zondagmorgen. Zonder leedwezen verlaten we de plek in wier gewoel en drukte we de geheele week hebben doorgebracht en wandelen den landweg op. Wat al vroege bloemen langs den wegrand, hoe

Wolzwever.

Melecta.

Eschdoorn (knopontluiting).

frischgroen is 't graskleed dat de weilanden bedekt en bovenal hoe heerlijk zwoel is de zoete lentelucht, 't is of je ruimer ademt en lichter loopt; een gevoel van weelde en levenslust doortintelt je.

Het doel van deze wandeling is, vooral eens op de insecten te letten. De sterk hellende dijkberm is al vrij bloemrijk. Paarse Doovenetel, Paardebloem en Hondsdraf geven de hoofdkleuren aan; lager aan den dijk komt het riet op, waartusschen de Lisch zijn mooie bladeren omhoog steekt en de Dotterbloem al bloeit.

Onze voetstappen jagen al spoedig een slanke, geelbehaarde vlieg uit het gras op, 't is een van de vroegste vliegen (Scatophaga), een drekvlieg, die met het rotje of de modderdaas, die zooveel op een honigbij gelukt (Eristalis tenax), 't meest in 't oog valt.

Ook de rouwvliegen (Bibio) zijn vaak aangetroffen; 't zijn groote zwarte vliegen met doorschijnend zwartachtige vleugels, die met hangende pooten rondvliegen of onbeholpen tusschen het gras scharrelen.

Heel mooie voorjaarsvliegen zijn de Bombylius „de wolzwever” en de Eristalis intricarius, een mooie in bruinwit en zwart gedoste zweefvlieg, net een hommelt gelijkend.

Wat ons op den weg bijzonder treft zijn de tallooze blinkende of zwarte loop- of kortschildkevertjes, die met den meesten spoed over de steenen trippelen. Het lekkere zonnetje heeft ze uit hun schuilplaatsen gelokt en nu zijn ze bezielde door een begrijpelijke lust om van plaats te veranderen, klaarblijkelijk voelen ze de voorjaarsinvloed even goed als wij. In de lucht zweven fijne glinsterende stofjes, kleine water- of mesttorretjes zijn het, die ook al trekkende zijn. Straks dwarrelen de eerste in de sloot, terwijl de laatsten uitwerpselen zoeken, waar ze vaak bij massa's in voorkomen. Zoo'n plak koemest is soms een kleine metropolis, heele

koloniën mestkevertjes, kortschildjes, mijten, vliegjes en zelfs sluipwespjes zijn er in te vinden. De laatsten als parasieten van de eerstgenoemde diertjes.

Veel mooie dagvlinders dwarrelen rond, meest zijn 't Citroentjes, Bonte Dagpauwoog en Vossen. 't Zijn alle bevruchte wijfjes, die overwinterd hebben en voor 't voortbestaan der soort zullen zorgen. Is 't weerstandsvermogen van die diertjes niet raadselachtig? Want al zit 't in een spleet of onder dor loof, de koude zal het van den winter toch stellig wel bereikt hebben. Trouwens 't is een vaststaand feit, dat lagere dieren vaak veel grooter weerstandsvermogen bezitten, dan hooger georganiseerden.

Rupsen zult ge niet veel vinden, al heeft het grootste deel onzer rupsenfauna overwinterd. 't Veelvuldigst zijn de ruige rietspinners op riet, de nog sterker behaarde beerrups op allerlei lage planten en de rups van de weide-uil (*secalis didyma*) in rietstengels enz. Ook wel te vinden zijn de *Xanthia*-rupsen in wilgenkatjes en de rups van de splinterstreep op Waterzuring. Van de nachtvlinders zijn slechts enkelen zoo menigvuldig dat ze opvallend worden. Het eerste noem ik de dunvlerk (*Nyssia hirtaria*), de „Vondelparkvlinder” zou ik hem willen doopen, want ik geloof niet dat 't beest ergens in zoo grooten getale voorkomt als in 't Vondelpark. In de reeten van den boomschors liggen nog rustig de donsblinderrupsen, ieder in zijn eigen spinseltje, te slapen. Als we dezen dijk verder afwandelen komen we bij een groep knoestige, grillig gevormde wilgen. Vele daarvan bloeien met prachtig gele, ruige katjes. 't Krioelt er op van allerlei insecten: vliegen, bijen, hommels, alles komt hier te gast. Richt ge die zuurachtige lucht niet? Dat is een bijna zeker bewijs, dat deze boomen door *Cossus* bewoond zijn. Soms zijn de rupsen lastig te bemachtigen, maar ben je er toevallig bij dat zoo'n boom gesloopt wordt, dan sta je verstomd van hetgeen er uit komt; soms wel twintig en meer van deze groote wilgenhoutrupsen en dan nog allerlei keverlarven. 't Is haast onbegrijpelijk, dat zoo'n toetgetakelde boom nog groeit, en toch doet hij het.

Langzamerhand zijn wij aan den slootkant verzeild geraakt.

Waterloopers wandelen over de oppervlakte, met hun pooten kuiltjes in 't water drukkend. Aardig zijn die kuiltjes te zien, als de schaatsenlooper — zooals hij ook wel heet — op een ondiep, zonnig plekje loopt, dan teekenen de kuiltjes zich als vier fraaie, donkergekernde lichtvlekjes op den bodem af.

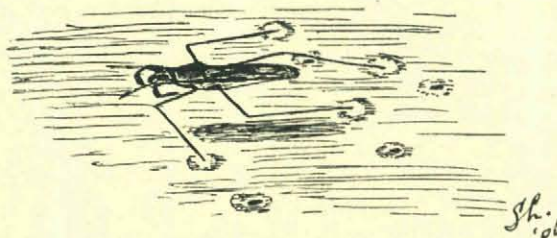
Hoe ze zoo maar op 't water kunnen loopen? Vermoedelijk werken de zeer fijne haartjes, waarmede het diertje van onder als met fijn vilt bekleed is, hiertoe sterk mede. Dit is echter waarschijnlijk niet de eenige reden, immers kleine muggen en vliegen, en sommige spinnen kunnen ook over het water loopen, zonder er in te zakken. Misschien zijn die dieren te licht, om het „surface-film” — het oppervlaktevlies — van het water te doorboren.

De olijfgroene roofkevers zijn hier ook druk in de weer, nu en dan ziet men er één aan de oppervlakte komen, zijn achterlijfspunt even boven water steken en dan weer verdwijnen. Een paar snel opborrelende luchtballen verdragen wat hij daar heeft uitgevoerd. In tegenstelling met de pikzwarte, die met zijn sprieten lucht komt halen, verzamelt de „gerande” lucht onder zijn dekschilden. De nestjes van de pikzwarte zijn nu ook weer gauw te vinden.

Dit is toch geen takje, dat daar drijft? Welneen 't is een staartwants (*Ranatra linearis*). „de wandelende watertak” zou je hem ook kunnen noemen. Die lange staart is de buis die hem van lucht moet voorzien; liefst gaat hij dan ook zoo zitten dat het einde van de buis boven water uitsteekt. Ontzettend taai zijn deze dieren, verbazend lang kunnen ze buiten lucht. Eens was een waterschorpioen,

een neefje van de staartswants, op den bodem van mijn aquarium aangeland en kon dus met zijn luchtbuis de oppervlakte niet bereiken. Hier was hij eenige weken gebleven, leefde nog wel, maar bewoog zich zelden en eindelijk zag ik er in 't geheel geen leven meer in. Ik gaf het lijkje nog voor alle zekerheid een naphta-bad en zette het dier op. En warempel, toen ik na eenige dagen de opzetdoos openmaakte, was sinjeur met speld en al aan 't wandelen, wat ik natuurlijk erg onaangenaam vond. Slechts door het dier geheel in benzine te werpen, kon ik het uit zijn lijden verlossen.

Laten we nu nog even naar ~~de~~ draaikevertjes kijken, die als glinsterende bolle knoopjes over het water tellen, en dan naar de bloemberm.

Schaatsenlooper.

De basstem van een dikke hommelm in kleurigen pels lokt ons al. Flitsend schieten allerlei bijtjes heen en weer. *Podalirius acervorum*, de bekende ruigpootbij, de mooie, zwart met witte *Melecta*, de tweehoornige metselbij (*Osmia rufa*) en het mooi oranje-fluweelige bijtje: *Andrena fulva*.

In 't gras scharrelen allerlei haantjes (*Chrysomeliden*) en ook een enkele blauwe *Meloe*, de olietor, een dier bekend om de interessante levenswijze, welke, geloof ik, nog niet geheel is opgehelderd, al is er al veel van in „D. L. N.” verteld.

Pas op vertrap dien grooten loopkever niet, het is een vrij zeldzame, ook een dier, waarvan de levenswijze nog niet bekend is. Een mooie tor wel, met die roodgouden puntjes in de groen iriseerende dekschilden; hij heet *Carabus clathratus*.

't Wordt nu tijd terug te keeren. De zon is aan 't zakken en op schaduwplekjes dansen de muggen boven de sloot. Een dikke mestkever grabbelt stumperig tusschen de grasstengels. Als 't over eenige uren donker is, zoemen ze door de lucht, maar dan zitten wij allang weer in de stad en dan kan 't wel eens gebeuren dat wij worden opgeschrikt door een nog grootere lawaaischopper, dat is dan een watertor, die op avonturen uit is.

S. LEEFMANS.

IN DEN TUIN VAN DEN BUITENMAN.

„Hoe genoeglijk rolt het leven
Des gerusten lantmans heen.”

Zoo zong Poot voor ongeveer een paar eeuwen, en wij stemmen hiermede ten volle in. We kunnen ons voorstellen, met welk een genoegen een boer zijn hijgende ossen (paarden) het glimpend kouter door de klont van zijn erfelijke grond ziet voorttrekken, zijn gladde melkkoeien in grazige weiden hoort loeien, zijn schuur en tas volstapelt met veldgewas; kortom welk een genot de reeks landelijke bezigheden, in „Akkerleven” genoemd, den landbouwer aanbiedt. Zeer velen der „geruste landlieden”